

HET PORTAAL VAN HET MYSTERIE VAN DE TWEEDE DEUGD

Mevrouw Gervaise komt thuis.

MEVROUW GERVAISE

Het geloof waar Ik het meest van houd, zegt God, is de
hoop.

Van het geloof sta Ik niet versted.

Dat is niet verbazingwekkend.

Ik kom zozeer aan het licht in mijn schepping.

In de zon en in de maan en in de sterren.

In al mijn schepselen.

In de sterren aan het firmament en in de vissen in de
zee.

In het universum van mijn schepselen.

Op de aarde en op de wateren.

In de bewegingen van de sterren in de hemel.

In de wind die waait over de zee en in de wind die
waait in het dal.

In het stille dal.

In het vredige dal.

In de planten en in de dieren en in de dieren in de bos-
sen.
En in de mens.
Mijn schepsel.
In de volkeren en in de mensen en in de koningen en in
de volkeren.
In de man en in de vrouw zijn metgezel.
En vooral in de kinderen.
Mijn schepselen.
In de blik en in de stem van de kinderen.
Want de kinderen zijn méér mijn schepselen.
Dan de mensen.
Zij zijn nog niet verslagen door het leven.
Op aarde.
En zij zijn bij uitstek mijn dienaren.
Meer dan wie ook.
En de stem van de kinderen is zuiverder dan de stem
van de wind in de stilte van het dal.
In het vredige dal.
En de blik van de kinderen is zuiverder dan het blauw
van de hemel, dan het melkwit van de hemel, dan een
ster die oplicht in de rustige nacht.
Ik kom zozeer aan het licht in mijn schepping.
Op de bergen en op de vlakte.
In het brood en in de wijn en in de mens die ploegt en in
de mens die zaait en in de oogst en in het binnenhalen
van de druiven.
In het licht en in de duisternis.
En in het hart van de mens, dat het diepste is wat er
bestaat in de wereld.
Die geschapen is.
Zo diep dat geen blik erin kan doordringen.
Behalve mijn blik.
In de storm die de golven doet razen en in de storm die

de bladeren omhoog doet wervelen.
Van de bomen in het bos.
En daarentegen in de rust van een mooie avond.
In het zand van de zee en in de sterren die zand aan de
hemel zijn.
In de steen van de drempel en in de steen van de haard
en in de steen van het altaar.
In het gebed en in de sacramenten.
In de huizen van de mensen en in de kerk die mijn huis
op aarde is.
In de arend, mijn schepsel, die vliegt over de toppen.
De koningsarend die een spanwijdte van minstens twee
meter heeft en misschien wel drie meter.
En in de mier, mijn schepsel, die klautert en die kleine
beetjes verzamelt.
In de grond.
In de mier mijn dienaar.
En zelfs in de slang.
In de mier, mijn dienstmaagd, mijn allerkleinste dienst-
maagd, die met veel moeite bijeen brengt, de spaar-
zame.
Die werkt als een ongelukkige, zonder ophouden en
zonder een moment van rust.
Behalve de dood en de lange winterslaap.

*terwijl Hij zijn schouders ophaalt over zoveel voor de
hand liggends.
ten overstaan van zoveel voor de hand liggends.*

Ik kom zozeer aan het licht in heel mijn schepping.
In het allerkleinste, in mijn allerkleinste schepsel, in
mijn allerkleinste dienstmaagd, in de mier die het al-
lerkleinste is.
Die beetje bij beetje schatten vergaart, zoals de mens.